

villinger, som jeg har maattet anmode om til Modarbejdelse af Tuberkulosen.

Det Ændringsforslag, der er stillet af det Mindretal, for hvilket det ærede Medlem (K. M. Klausen), der nu satte sig, er Ordfører, maa jeg derimod fraraade. Naar man vil forstaa denne Konto paa Finansloven, saa maa man gaa tilbage til dens Oprindelse. Det var i Samlingen 1880—81, at der første Gang af den daværende Justitsminister blev stillet et Forslag om en Bevilling til Uddannelse og Etablering af Sygeplejersker udenfor Hovedstaden. Dette Forslag var foranlediget derved, at det var blevet oplyst, at det overordentlig mange Steder paa Landet var umuligt eller i alt Fald meget vanskeligt at skaffe sig uddannede Sygeplejersker, idet alle de, som blive uddannede paa Hospitalerne her i København, under de daværende Forhold ikke vilde rejse ud paa Landet og tage Virksomhed der, men foretrak at blive i København. Der fandtes vel et større Antal dertil egnede Kvinder ude omkring i Landdistrikterne, som vare villige til at lade sig uddanne til Sygeplejersker og ogsaa vare villige til, naar de vare bleyne uddannede, at træde i Virksomhed ude paa Landet, men de savnede de fornødne Midler til at udrede de Bekostninger, som vare forbundne dermed, og som jo bestode deri, at de maatte rejse fra deres Hjem ind til København, leje sig ind et eller andet Sted hos fremmede i den Tid, Uddannelsen foregik, og maatte have Hjælp til en eller anden Ting, som de kunde mangle i den Anledning. For nu at hjælpe derpaa, blev det den Gang foreslaaet, at der skulde indføres en Bevilling paa Finansloven, for at Foreninger, som dannede sig i et saadant Øjemed, kunde faa Hjælp til at skaffe de paagældende Kvinder, som vare villige til bag efter at tage Virksomhed paa Landet, Uddannelse som Sygeplejersker.

Der blev den Gang ikke og er heller ikke siden i de 25 Aar, der ere forløbne, rejst noget Krav om, at Hovedstaden skulde være delagtig i denne Bevilling, og det er ganske naturligt af den Grund, at Forholdene ere saa overordentlig forskellige, og det, der gjorde, at der paa dette Omraade var Trang til Penge, var Forhold, der netop vare til Stede ude omkring i Landet, men ikke her i Hovedstaden, idet det allerede den Gang som ogsaa senere har vist sig, at der til enhver Tid her i Hovedstaden er et tilstrækkeligt Antal af dertil egnede unge Kvinder, der ere villige til at lade sig uddanne som Syge-

plejersker og siden tage Virksomhed i Hovedstaden, og som bo hos deres Forældre eller anden Familie og derfor ikke have nogen særlige Udgifter ved deres Uddannelse. Det er denne store Forskel i Forholdene, som har gjort, at Bevillingen nu i 25 Aar har staaet paa Finansloven i den Form, den har. Og Forholdene ere fremdeles saaledes, at der endnu er overmaade mange Steder omkring i Landdistrikterne, hvor man trænger til uddannede Sygeplejersker, men ikke kan faa dem uden gennem denne Bevilling, fordi de paagældende Foreninger ikke have Raad til selv at bekoste Uddannelsen, i alt Fald ikke den fulde Uddannelse, og de paagældende Kvinder ikke have Raad til selv at betale Opholdet her i København og de enkelte Smaaudgifter, der ellers kunne følge med deres Stilling. Derfor mener jeg, at den Forskel, der her er mellem Landet og Hovedstaden, ikke er en saadan, at man kan sige, at Hovedstaden indtager en Undtagelsesstilling. Det er en Forskel, der er ganske naturligt begrundet i de faktisk foreliggende forskellige Forhold, ligesom der paa den anden Side her i Hovedstaden er en overordentlig Mængde Institutioner af forskellig Art, hvortil der bevilges Penge, saa at man for saa vidt kunde sige, at Hovedstaden derved indtog en Undtagelsesstilling til den modsatte Side.

Nu siger det ærede Medlem, at ude i det indlemmede Distrikt, hvor han bor, ere Forholdene vanskelige. Der har man dannet en Sygeplejeforening og faaet en Sygeplejerske. Men det, det kommer an paa, er dog først og fremmest, om det har været nødvendigt for Beboerne paa deres egen Bekostning at lade en Kvinde uddanne til Sygeplejerske. Men dernæst vil det være vanskeligt at gøre Forskel paa de enkelte Dele af Hovedstaden og sige, at nogle af dem skulle vedblive i en Henseende som den her foreliggende regnes, som det var Land, og andre ikke. Jeg skal villig indrømme, at Forholdene i Brøndshøj for en Del, men rigtignok ogsaa kun for en Del, minde om Forholdene ude paa Landet og Forholdene, som de vare, før Distriktet blev indlemmet i Hovedstaden. Men paa den anden Side maa man heller ikke se bort fra de overordentlig store Fordele, som det paagældende Distrikt har faaet ved at blive indlemmet i Hovedstaden, noget, der ikke skete mod deres Villie, men efter deres eget og vistnok meget indtrængende Ønske. Jeg tror ikke, der er nogen Grund til at forandre